

תנהו ענין ללאו השוה בכל, שעשה דוחה לא תעשה.

ולכן איצריך "עליה", לומר שאין עשה של יבום דוחה לא תעשה של ערוה.

ופרכינן: ואכתי אין הכתוב של גילוח זקן מיותר ללמד בלימוד של "אם אינו ענין לכאן תנהו ענין למקום אחר", שעשה דוחה לא תעשה. כי איצטריך לו ללמד על כהן מצורע עצמו.

כי סלקא דעתך אמינא שאין עשה דוחה לא תעשה בתגלחת הזקן של כהנים מצורעים.

היות ושאני כהנים, הואיל וריבה בהן הכתוב מצות יתירות של כהונה, הרי מצוותיהם חמורות. ולכן, אפילו לאו שאין שוה בכל, כמו איסור תגלחת הזקן, על אף שאינו נוהג בנשים, לא דחי לו מצות עשה של תגלחת מצורע.

לכן קא משמע לן "זקנו", האמור בתגלחת מצורע, דדחי!

וכיון שהוצרך "זקנו" ללימוד זה, אין לנו מקור לכך שעשה דוחה לא תעשה ששוה בכל!

וחזרת השאלה: למאי איצטריך "עליה"?

ואומרת הגמרא, שיש לנו מקור הנדרש בברייתא אחרת.

אלא, אתיא מהדרשה של "ראשו", דדרש הך תנא.

כי איכא למיפרך: מה ללאו ד"חקפה", שכן לאו שאין שוה בכל! שהוא לאו "חלש", לפי שאינו נוהג בנשים, שהן לא נאסרו בהקפת שער ראשן. ולפיכך הוא נדחה מכח מצות עשה. אך אין ראייה ממנו שעשה דוחה לא תעשה השוה בכל.

והרי בלאו של עריות, מוזהרת גם האשה כמו האיש, והוא לאו השוה בכל, ואם כן, חוזרת השאלה למאי איצטריך "עליה"?

ומביאה הגמרא מקור אחר, לכך שעשה דוחה לא תעשה:

אלא, אתיא מ"זקנו" האמור בפסוק לעיל, בתגלחת מצורע, אחר שחייבו הכתוב לגלח כל שערו.

דתניא [ויקרא יד] "זקנו" — מה תלמוד לומר? מדוע חזר הכתוב לפרט את גילוח הזקן, אחר שציוה כבר לגלח כל שערו.

לפי שנאמר באיסור גילוח פיאות הזקן, האמור בכהנים, אך ממנו לומדים גם לישראלים [ויקרא כא]: "ופאת זקנם לא יגלחו".

שומע אני אף בהן מצורע כן, שיהיה אסור בגילוח זקנו?

תלמוד לומר "זקנו". שיבוא עשה של גילוח מצורע וידחה לא תעשה של גילוח הזקן.

ואם מצות גילוח הזקן של מצורע אינו ענין ללאו של גילוח הזקן, שאין שוה בכל, לפי שאינו נוהג בנשים, וזה כבר למדנו מ"ראשו".